

INNOVÁCIÓS ÉS TECHNOLÓGIAI
MINISZTERIUM
STEINER ÁTTILA

KÖRFORGÁSOS GAZDASÁG FEJLESZTÉSÉRT, ENERGIA- ÉS KLÍMAPOLITIKÁÉRT FELELŐS ÁLLAMTITKÁR

Iktatószám: EABF/78918-4/2021-ITM

Alkotmánybíróság

Budapest
Donáti u. 35-45.
1015

Tárgy: a IV/698-4/2021. ügyszámú indítvánnyal kapcsolatos tájékoztatás

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A IV/698-4/2021. ügyszámú indítvány kapcsán 2021. július 5-én kelt levélben Prof. Dr. Palkovics László miniszter úr részére megküldött végzésre hivatkozva, az alábbi tájékoztatást adjuk.

Az Innovációs és Technológiai Minisztérium részéről (Steiner Attila államtitkár úr aláírásával) 2021. július 15-én az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 57. § (1b) bekezdésére – az Alkotmánybíróság levelének kézhezvételét megelőzően – a tárca megküldte tájékoztatását az Alkotmánybíróság részére a IV/698/2021. számon folyamatban lévő alkotmányjogi panasz kapcsán, az alábbi tartalommal.

A tárgybeli ügyben az indítványozó a távhőszolgáltatóknak értékesített távhő árának, valamint a lakossági felhasználónak és a külön kezelt intézménynek nyújtott távhőszolgáltatás díjának megállapításáról szóló 50/2011. (IX. 30.) NFM rendeletnek (a továbbiakban: R.) – az egyes energetikai árszabályozási tárgyú miniszteri rendeletek módosításáról szóló 32/2020 (IX. 30.) ITM rendelettel 2020. október 1-jei hatállyal módosított – 1. melléklet 83. sora alaptörvényellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte az Alkotmánybíróságtól.

Az indítvány által támadott jogszabályhellyel összefüggésben jogi véleményemről az Abtv. 57. § (1b) bekezdésére tekintettel az alábbiak szerint tájékoztatom.

I. A távhőtermelőkre vonatkozó árszabályozás gyakorlata

A távhőtermelés árszabályozásának jogszabályi alapja a távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII. törvény (a továbbiakban: Tsz.) 57. § (2) bekezdése, 57/D. §-a, illetve az R. 2. melléklete.

A Tsz. 57. § (2) bekezdése szerint:

„(2) A távhőszolgáltatónak értékesített távhő árát, valamint a lakossági felhasználónak és a külön kezelt intézménynek nyújtott távhőszolgáltatás díját a költségekre, árakra, díjakra vonatkozó összehasonlító elemzések felhasználásával, a következő szempontokra is figyelemmel kell meghatározni:

a) ösztönöznie kell a távhő biztonságos és legkisebb költségű termelését és szolgáltatását, a gazdálkodás hatékonyságának javítását, a kapacitások hatékony igénybevételét, a szolgáltatás minőségének folyamatos javítását, valamint a távhővel való takarékoskosságot;

b) figyelembe kell venni a folyamatos termelés és a biztonságos szolgáltatás indokolt költségeit, beleértve a szükséges tartalékkapacitáshoz kapcsolódó költségeket, a távhőtermelő létesítmény bezárásával, elbontásával kapcsolatos környezetvédelmi kötelezettségek teljesítésének indokolt költségeit, valamint a kapcsolt és a megújuló energiaforrással történő energiatermelés kimutatható környezetvédelmi és gazdasági előnyeit;

c) a Hivatal által kiszabott bírság az árképzésnél költségnövelő tényezőként nem vehető figyelembe.”

A Tsz. 57/D. §-a szerint:

„(1) A távhőszolgáltatónak értékesített távhő árát, valamint a lakossági felhasználónak és a külön kezelt intézménynek nyújtott távhőszolgáltatás (fűtés és használati melegvíz) díját – mint legmagasabb hatósági árat (a továbbiakban együtt: hatósági ár) –, a hatósági ár szerkezetét és alkalmazási feltételeit a Hivatal javaslatának figyelembevételével a miniszter rendeletben állapítja meg.

(2) A Hivatal az ármegállapítással, árváltozással és a távhőszolgáltatási támogatással kapcsolatos javaslatát a miniszter részére minden év augusztus 31-ig küldi meg.

(3) A hatósági árat a miniszter a (2) bekezdés szerinti javaslat hiányában is megállapíthatja. Ebben az esetben a miniszter megkeresheti a Hivatalt, hogy 90 napon belül tegye meg javaslatát.

(4)

(5) Az engedélyes, illetve az értékesítő köteles a Hivatalnak minden olyan tájékoztatást és adatot megadni, amely a Hivatal árelőkészítő tevékenységéhez szükséges. Az engedélyes, illetve az értékesítő a Hivatal által megjelölt, 15 napnál nem rövidebb határidőn belül adja meg tájékoztatását, illetve szolgáltat adatokat. Az értékesítő az adatszolgáltatással egyidejűleg legalább a távhőárra és a távhőmennyiségre vonatkozó adatokat az érintett távhőszolgáltató részére is megküldi.

(6) A földgáztüzelésen alapuló hőtermelési technológiát alkalmazó távhőtermelő – ideértve a távhőtermelői engedéllyel rendelkező távhőszolgáltatót is – köteles minden év július 1-jéig a következő gázévre vonatkozó földgáz beszerzési szerződést megkötni, és azt a Hivatal számára megküldeni.

(7) Ha az engedélyes és az értékesítő az (5) bekezdésben foglalt határidőn belül nem nyújt tájékoztatást, szolgáltat adatot vagy foglal állást, a Hivatal a tájékoztatás, adatszolgáltatás, állásfoglalás hiányában is javaslatot tehet a miniszter részére.

(8) Az adatszolgáltatásra kötelezett a tevékenységének megkezdése előtt vagy annak szüneteltetése alatt a Hivatal részére teljesítendő adatszolgáltatási kötelezettség alól a Hivatal elnökének rendeletében meghatározottak szerint mentességet kaphat.”

A távhőközvetők úgy alakultak ki, hogy a távhőszolgáltató egy, az adott körzetet ellátó távhőtermelővel köt szerződést. A távhőtermelők a távhőrendszer jelenlegi technikai felépítése miatt egyedül képesek a körzet távhőellátáshoz szükséges távhőszolgáltatói hőigényt teljesíteni. Ez a helyzet abból adódik, hogy egy teljesen új beruházás megvalósítása 2-3 évig tart és a megtérülési ideje hosszú, 10-15 év (folyamatos termelés mellett), így a beruházók megfontolják a zöldmezős beruházásokat. Geotermia alapú távhőtermelés esetén a fentiekben túl fúrási kockázattal is számolni kell. Új szereplők belépését a távhőtermelői piacra elsődlegesen pályázatokkal lehet ösztönözni.

A szabályrendszer - és így az árszabályozás - indoka az, hogy a távhőtermelésben résztvevő gazdasági társaságok a piaci pozíciójukkal ne élhessenek vissza.

A szabályozás háttérében az a megfontolás állt, hogy a távhő fajlagosan magas piaci árát a távhőfogyasztók – a jogalkotó megítélése szerint – nem volnának képesek hosszú távon megfizetni. Ezzel összefüggésben érdemes utalni az Alaptörvény XXII. cikk (1) bekezdésének második mondatának azon fordulatára, amely alapján Magyarország törekszik arra, hogy a közszolgáltatásokhoz való hozzáférést mindenki számára biztosítsa. **Ezért az állam olyan – a szociális szempontrendszer is érvényre juttató – sajátos konstrukciót dolgozott ki, melyben a távhő magas árát mesterségesen tartja a fogyasztók számára elviselhető, a piaci árnál alacsonyabb szinten, figyelemmel a rezsicsökkentés eredményeire, azaz a végfogyasztói árak megszabott értéken történő fenntartására is.** [A rezsicsökkentések végrehajtásáról szóló 2013. évi LIV. törvény 3. §, 7/A. § (2) bekezdés és 9. §].

A távhőtermelők működési költségének támogatása és az általuk előállított hő eladási árának meghatározása a távhőszolgáltató felé kiszámítható, és a lakosság számára folyamatos távhőellátást biztosít. A távhőszolgáltatók támogatásával [a távhőszolgáltatási támogatásról szóló 51/2011. (IX. 30.) NFM rendelet], a lakossági ár és a termelői eladási ár közötti különbség kompenzálásával az állam biztosítja a lakosság részére a távhőárak rezsicsökkentés elvének megfelelően meghatározott szintjét.

A távhőszektor árszabályozása egyebekben nem magyar sajátosság, több – a távhőszektor történelmi jellegzetességei miatt főleg volt szocialista – uniós tagállam is alkalmazza, így Lengyelország, Szlovákia, Románia, valamint a balti országok és Hollandia.

A Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal (a továbbiakban: Hivatal) feladata a Tsz. 57/D. § (1) és (2) bekezdése alapján az R.-hez kapcsolódóan a javaslat megadása.

Az árszabályozás folyamatában a Hivatal a gazdasági társaságok éves beszámolóiból indul ki, amelyeket a gazdasági társaságok jellemzően június 1-én tesznek közzé, és ehhez kapcsolódóan a beszámoló tartalmát részletező adatszolgáltatás küldenek a Hivatalnak. A Hivatal az adatszolgáltatást és a közzétett beszámolót elemzi, és az **R. 2. mellékletében foglalt módszertannak megfelelő számítást** – annak elkészültével – **az engedélyesekkel egyezteteti**, jellemzően augusztus hónap elejétől kezdődően. Az engedélyes társaságok a részükre megküldött részletes számítást a saját adataikkal összevetik, és ha észrevételük van a számításra vonatkozóan, azt a Hivatal számára megküldik. A Hivatal a beérkezett észrevételeket augusztus hónapban feldolgozza, és ezek után terjeszti elő javaslatát tárgyév augusztus 31-éig az energiapolitikáért felelős miniszter számára.

II. Az indítvány alkotmányjogi összefüggései

1. Az indítvány az alkotmányjogi panaszt négy alaptörvényi rendelkezés megsértésére alapozta, és kérte az R. 1. melléklet 83. sorának hatályon kívül helyezését.

Az indítvány tartalmának viszonya az érintett Alaptörvényi rendelkezésekkel:

1.1. Alaptörvény B) cikk (1) bekezdés

Az indítvány III/1. pontja a jogállamiság és jogbiztonság követelményének sérelmét látta. Az indítványozó kifogásolta, hogy az értékesítői díjat meghatározó eljárásrend alulszabályozott, az ár előkészítési folyamat átláthatatlan, ezért az érintettek a szabályozás tartalmát nem ismerhetik meg (5. oldal 5. bekezdés).

Ezzel szemben kijelenthető, hogy a vonatkozó szabályozás kimerítő és rendelkezik minden garanciális elemmel, ami az ármeghatározáshoz, illetve az árelőkészítés megalapozásához szükséges. Hivatkozni kell egyrészt a Tszt. 57. § (2) bekezdésére, valamint 57/D. §-ára, továbbá az R. 4. §-ára és 2. mellékletére. E jogszabályhelyek rögzítenek minden szükséges és elégséges feltételt, ami a transzparencia követelményét kielégíti. A hazai távhőpiac fentiekben leírt sajátosságai, fragmentáltsága miatt, a jelenlegi szabályozás kellő mértékben biztosítja a jelenleg mintegy 80 távhőtermelő helyi sajátosságainak figyelembevételét az értékesítői díjak meghatározása során.

Az indítványozó beadványában maga is nevesít néhány konkrét tételt (elektrikus, kazán és gázmotorgépész, kazánblokk gépész bérköltsege), amelyek a megváltozott termelvény arány következtében a Hivatal által indokolt költségként nem kerültek elismerésre. Az a tény, hogy az indítványozó a Hivatal, mint díjelőkészítést végző hatóság álláspontját nem fogadja el, nem jelenti az árelőkészítés átláthatatlanságát.

Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére mint sértett alapjogra vonatkozó „*alkotmányjogi panasz csak kivételesen, a visszaható hatályú jogalkotás és jogalkalmazás, valamint a felkészülési idő hiánya esetén alapítható*” {lásd például: 3062/2021. (II. 19.) AB végzés, Indokolás [18]}. Ezért a jelen esetben a jogállamiságra alapított indítványozói érvelés alkotmányjogi panasz keretében – figyelemmel az Abtv.-re és az Alkotmánybíróság idézett gyakorlatára – megalapozottan nem adható elő.

Az indítványozó az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére alapított alapjogi sérelmet később a felkészülési idő hiányában konkretizálta (hiánypótlás 2. oldal 2. bekezdés), ugyanis a kifogásolt módosító jogszabály kihirdetése és hatálybalépése között 1 nap telt el.

Az indítványozó felkészülési idő rövidegét érintő kifogása az adott ügyben nem megalapozott. Egyrészt az indítványozónak tudatában kellett lennie azzal, hogy az értékesítői díjak évente, az új fűtési szezonhoz igazodva megújulnak, így tárgyév október 1-jén új árszabályozási ciklus lép hatályba. Az indítványozó a beadványában jelezte is (8. oldal 6. bekezdés), hogy érdemi egyeztetéseket folytatott a díjelőkészítést végző Hivatallal, azaz a hatósági árak várható alakulásáról tudomása volt. Másrészt, ahogyan azt az Alkotmánybíróság 3062/2012. (VII. 26.) AB határozatában kifejtette, az R. a távhőszolgáltatónak értékesített távhő árának, valamint a lakossági felhasználónak és a külön kezelt intézménynek nyújtott távhőszolgáltatás díjának megállapításáról szóló szabályokat tartalmaz, e rendelkezésekből az érintetteknek, így az indítványozónak közvetlen fizetési vagy más kötelezettsége nem keletkezik, emiatt az azonnali

hatályba léptetésből hátrány nem származik, tehát a felkészülési idő hiánya miatt a jogbiztonság súlyos sérelme nem megállapítható {3062/2012 (VII. 26) AB határozat, Indokolás [151]}.

Mindezek alapján kijelenthető, hogy az indítványozót az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését érintően az Alkotmánybíróság gyakorlata által alátámasztható alkotmányossági sérelem nem érte.

1.2. Alaptörvény M) cikk (1) és (2) bekezdés

Az indítvány V/2. pontja egyrészt a vállalkozás szabadsága és a tiszta verseny feltételeinek sérelmét látta abban, hogy az R. szerint megállapított ár nem biztosítja az indítványozó gazdaságos működéséhez szükséges feltételt (6. oldal 6. bekezdés).

Az Alaptörvény szerinti vállalkozás szabadsága elvének, illetve az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésében foglalt vállalkozáshoz való jognak, mint alapjognak nem része a gazdaságos működés feltételeinek, a gazdasági eredményességnek a biztosítása. A vállalkozás szabadságának elvével és a vállalkozáshoz való joggal összefüggésben az Alkotmánybíróság rámutatott arra, hogy a vállalkozáshoz való jog, mint alapjog, azt jelenti, hogy bárkinek Alaptörvényben biztosított joga a vállalkozás, azaz üzleti tevékenység kifejtése. *„A vállalkozás joga azonban egy bizonyos, a vállalkozások számára az állam által teremtett közgazdasági feltételrendszerbe való belépés lehetőségének biztosítását, más szóval a vállalkozóvá válás lehetőségének – esetenként szakmai szempontok által motivált feltételekhez kötött, korlátozott – biztosítását jelenti.”* *„A vállalkozás joga annyit jelent ..., hogy az állam ne akadályozza meg, ne tegye lehetetlenné a vállalkozóvá válást”.* {26/2013. (X. 4.) AB határozat, Indokolás [176]}. Az Alkotmánybíróság vonatkozó gyakorlatát bemutatva a testület azt is rögzítette, hogy *„...az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésében elismert vállalkozáshoz való jog védelmi köre kiterjed a vállalkozó piacra lépése mellett a vállalkozás – mindenkor adott jogszabályi környezetben való – folytatására is. A vállalkozáshoz való jog nem korlátozhatatlan alapjog, ugyanakkor a jogszabályi korlátozás megítélése eltérő a szubjektív (vagyis a vállalkozó szándéka szerint teljesíthető) avagy az objektív (vagyis a vállalkozó személyétől független) előírások esetében. Az előbbiek tekintetében nagyobb a jogalkotó mozgástere a korlátozás kapcsán. Az utóbbi, objektív jogszabályi korlátok, amikor a vállalkozó a tevékenységtől lényegében el van zárva, a megkezdett vállalkozói tevékenységet nem folytathatja, szigorúbb megítélés alá esnek alkotmányossági szempontból.”* {3002/2020. (II. 4.) AB határozat, Indokolás [40]}

Az indítvánnyal részben azonos kérdésekkel foglalkozó 3062/2012. (VII. 26.) AB határozat óta eltelt mintegy 10 év bizonyítja azt, hogy az indítványozók gazdasági ellehetetlenülésére hivatkozó álláspont alaptalan, hiszen ugyanazok a szereplők – a gazdasági társasági forma esetleges változásával – megmaradtak távhőtermelőnek.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata következetes abban a kérdésben, hogy az Alaptörvény M) cikk (1) és (2) bekezdését nem tekinti olyan, az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát tartalmazó alaptörvényi rendelkezésnek, amelyre alkotmányjogi panasz alapítható {3021/2019. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [24]}.

Fentiekre tekintettel az Alaptörvény M) cikk (1) és (2) bekezdésére alapozott indítványozói érvelés alkotmányjogi panasz keretében – figyelemmel az Abtv.-re és az Alkotmánybíróság idézett gyakorlatára – nem adható elő.

1.3. Alaptörvény I. cikk (3) bekezdés

Az indítvány V/2. pontja másrészt a vonatkozó jogszabályok által megvalósított – a vállalkozás szabadságának – korlátozása vonatkozásában kifogásolta az alkotmányos követelmények teljesítését. Az indítvány szerint a vállalkozás szabadsága jogának alapjogi minőségéből az következik, hogy csak akkor és annyiban korlátozható, amikor és amennyiben a korlátozás végső eszközének fennállnak az alkotmányos indokai. Az R.-ben foglalt alapjog korlátozás az indítványozó szerint nem felel meg a szükségességi-arányossági tesztnek, azaz ellentétes az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésével.

Az Alaptörvény M) cikk (1) és (2) bekezdése, amely a vállalkozás szabadsága és a tisztességes gazdasági verseny alkotmányos elveit tartalmazza, az Alaptörvény *Alapvetés* című részében szerepel (nem a *Szabadság és felelősség* részben), tehát nem minősül Alaptörvényben biztosított alapvető jognak, így az M) cikkel összefüggésben nem vizsgálható az alapvető jogok korlátozására vonatkozó, az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésének teljesülése.

1.4. Alaptörvény 18. cikk

Az indítvány V/2. pontja harmadrészt a jogforrási hierarchia érvényesülésének hiányát kifogásolta. Az indítványozó álláspontja szerint a Tszt. rendelkezéseivel ellentétesen szabályozza az R. a termelői ár részét képező indokolt költséget.

Az indítványozó által hivatkozott Tszt. 57. § (2) bekezdése szerint a távhőszolgáltatónak értékesített távhő árát, valamint a lakossági felhasználónak és a külön kezelt intézménynek nyújtott távhőszolgáltatás díját a költségekre, árakra, díjakra vonatkozó összehasonlító elemzések felhasználásával, a következő szempontokra is figyelemmel kell meghatározni:

- a) ösztönöznie kell a távhő biztonságos és legkisebb költségű termelését és szolgáltatását, a gazdálkodás hatékonyságának javítását, a kapacitások hatékony igénybevételét, a szolgáltatás minőségének folyamatos javítását, valamint a távhővel való takarékoságot;
- b) figyelembe kell venni a folyamatos termelés és a biztonságos szolgáltatás indokolt költségeit, beleértve a szükséges tartalékkapacitáshoz kapcsolódó költségeket, a távhőtermelő létesítmény bezárásával, elbontásával kapcsolatos környezetvédelmi kötelezettségek teljesítésének indokolt költségeit, valamint a kapcsolt és a megújuló energiaforrással történő energiatermelés kimutatható környezetvédelmi és gazdasági előnyeit;
- c) a Hivatal által kiszabott bírság az árképzésnél költségnövelő tényezőként nem vehető figyelembe.

Az árelőkészítés törvényes kereteit a Tszt. 57/D. §-a rögzíti, az ármeghatározás további anyagi jogi és eljárási szabályait az R. határozza meg. Ez utóbbi jogszabályból kiemelendő az R. 4. §-a, mely szerint a „Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal ... a Tszt. szerinti árelőkészítést a 2. melléklet szerinti módszertan alapján végzi.” Az R. 2. melléklet szerinti módszertan kimerítő szabályozást ad az indokolt költségtényező meghatározásához, amelytől a Hivatal sem térhet el, azaz itt is igazolást nyer az, hogy az árelőkészítés kereteit transzparens jogi szabályozás határozza meg.

A Tszt. 57. § (2) bekezdés a) pontja az ármeghatározási szempontok között kifejezetten utal arra, hogy a megállapított árak ösztönöznie kell a távhő biztonságos és legkisebb költségű termelését, azaz a díjelőkészítő hatóság, illetve a díjat meghatározó jogalkotó számára feladatul szabja, hogy az ár egyúttal gazdasági ösztönzőként szolgáljon a termelési költségek minimalizálása terén.

A Tszt. és az R. között kollízió nem áll fenn, tekintettel egyrészt arra, hogy a Tszt. 57. § (2) bekezdés b) pontja a folyamatos termelés és a biztonságos szolgáltatás indokolt költségeinek figyelembe vételére, de nem feltétlen elismerésére szólítja fel az ármeghatározó szerveket, másrészt törvényi előírást teljesít a jogalkotó, amikor a díjat a még megengedhető legalacsonyabb szinten határozza meg. A törvényi elvárásnak az R. tehát maradéktalanul eleget tesz.

Mindezekre tekintettel alkotmányossági aggály az R. vonatkozásában az Alaptörvény 18. cikk sérelme miatt nem állapítható meg.

2. Az alkotmányjogi panasz konkrét tartalmáról

Az indítvány az R. 1. mellékletének – az egyes energetikai árszabályozási tárgyú miniszteri rendeletek módosításáról szóló 32/2020. (IX. 30.) ITM rendelettel megállapított – 83. sorának megsemmisítését kérte az Alkotmánybíróságtól.

A kérelem tartalmát tekintve – annak esetleges megalapozottsága esetén – azzal a jogkövetkezéssel járna, hogy az indítvánnyal érintett távhőtermelőre az R. hatálya nem terjedne ki, ugyanis a kifogásolt árak [R. 1. mellékletébe foglalt táblázat D:83-E:83. mezője] helyett a teljes 83. sor alkotmányossági kontrollját kéri, azaz az indítványozó nemcsak az árakat, hanem emellett azt is kifogásolja, hogy részese legyen a Tszt. és az R. által meghatározott árszabályozási rezsimnek. Az indítványozó szabályozási környezetből való kiesése, még ha azt átmenetinek is lehet tekinteni, beláthatatlan következménnyel járna mind a távhőtermelőre, a távhőszolgáltatóra, illetve a távhőszolgáltatást igénybe vevő felhasználókra.

A kérelemmel kapcsolatban attól sem lehet eltekinteni, hogy az R. időközben kétszer módosult. Az R. 1. melléklete helyébe az egyes energetikai árszabályozási tárgyú miniszteri rendeletek módosításáról szóló 58/2020. (XII. 29.) ITM rendelet 2021. január 1-jei hatállyal új 1. mellékletet lépettetett, majd az 1. mellékletet – néhány szövegcsere mellett – 2021. április 1-jei hatállyal az egyes energetikai tárgyú miniszteri rendeletek módosításáról szóló 14/2021. (III. 31.) ITM rendelet egy új sorral egészítette ki. A módosítások következtében az R. 1. mellékletének sorszámozása változott. Egyes érintett távhőtermelőkre – és az vonatkozhat akár az indítványozóra is – megállapított árak a jelenleg hatályos 1. mellékletben más sorszámú sorba kerülhettek.

„Az Alkotmánybíróság korábbi határozataiban rámutatott arra, hogy ha az indítványozó egy új rendelkezés tartalmának alkotmányellenességét állítja, akkor az Alkotmánybíróság nem az új rendelkezést hatályba léptető, hanem a módosítás révén az új rendelkezést magába foglaló (inkorporáló) jogszabály alkotmányellenességét vizsgálja meg” {8/2003. (III. 14.) AB határozat, ABH 2003, 74, 81.; 28/2005. (VII. 14.) AB határozat, ABH 2005, 290, 297., 3062/2012. (VII. 26.) AB határozat [61]}. Mivel az Alkotmánybíróság kizárólag a döntése időpontjában hatályos R. alkotmányosságát vizsgálhatja, nem zárható ki, hogy az indítványban megjelölt jogszabályhely [R. 1. melléklet 83. sor] már az indítványozótól eltérő távhőtermelőt érint.

Mindezekre tekintettel az indítványban megfogalmazott kérelem önmagában alkalmatlan arra, hogy az indítványozó által remélt joghatás – még ha az indítvány minden egyéb jogi kritérium szerint érdemben elbírálnak is – bekövetkezzen.

3. A távhőszolgáltatónak értékesített távhő árának, valamint a lakossági felhasználónak és a külön kezelt intézménynek nyújtott távhőszolgáltatás díjának megállapításáról szóló 50/2011. (IX. 30.) NFM rendelettel összefüggő alkotmánybíróvási gyakorlat

Az Alkotmánybíróság az indítvány által kifogásolt jogszabályhelynél szélesebb körben 2012-ben vizsgálta az R. alkotmányossági kérdéseit. A 3062/2012. (VII. 26.) AB határozatban az Alkotmánybíróság kimondta, hogy a „*távhőszolgáltatónak értékesített távhő árának, valamint a lakossági felhasználónak és a külön kezelt intézménynek nyújtott távhőszolgáltatás díjának megállapításáról szóló 50/2011. (IX. 30.) NFM rendelet 5. §-a, 6. § (1) és (3) bekezdése, valamint az 1. számú melléklete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszokat elutasítja.*” [3062/2012. (VII. 26.) AB határozat rendelkező rész 2. pont].

A 3062/2012. (VII. 26.) AB határozatra, és arra való tekintettel, hogy az Alkotmánybíróság döntése óta a körülmények alapvető változásáról nem lehet beszélni, az IV/00698/2021. sz. indítvány vonatkozásában az Abtv. 31. § (1) bekezdése értelmében nincs helye az alaptörvény-ellenesség megállapítására irányuló alkotmányjogi panasznak, annak érdemi vizsgálat nélküli elutasítása indokolt.

III. Összegzés

A bemutatott indokok alapján az indítvány által támadott R. 1 melléklet 83. sora álláspontom szerint nem ütközik az Alaptörvény rendelkezéseibe.

Tájékoztatom, hogy a [REDACTED] vonatkozásában zajlott árelőkészítési egyeztetési dokumentáció a Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatalnál rendelkezésre áll.

Kérem tájékoztatásom szíves elfogadását.

Tisztelettel:

Steiner Attila
államtitkár

